

Недоступен ни однин перевод.

Чаноби Сирочидин Аслов,

Вазири қорҳои қоричии Чумхурии Тоҷикистон

Чанобон,

Мухтарам ҳамкасбон,

Иҷозат фармояд ба Ҳукумати Тоҷикистон, Созмони Милали Муттаҳид, Созмони амният ва ҳамкорӣ дар Аврупо ва Иттиҳоди Аврупо барои ташкили конфронси маъмур изҳори миннатдорӣ намоям. Афзоиши таҳдиди ин вирус ба ҳаёт ва арзишҳои мо ҷунон аст, ки ин ҷамъомад қариб дар тамоми ҷаҳон муҳим махсуб мешавад. Тоҷикистон бомуваффақона муқориза бурд, ғалаба қард ва мавҷи терроризмро барҳам дод ва ин қорро дар даврае, ки яке аз даҳсолаҳои ҳатарноқтарин мешуморам, ба анҷом расонид.

Ин даврае буд, ки манфиатҳои пуқувват, ки аксар вақт аз ҷониби давлат пуштибонӣ меёфтанд, барои омӯзишҳо ва ғуруҳҳои ба монанди «Толибон», «Ал-Қоида» ва филиалҳо, барои паҳн қардани бесарусомонӣ дар минтақаҳои мавриди ҳадаф сафарбар қарда мешуданд. Тоҷикистон, ки бо ҷолиши худ рӯ ба рӯ шуда буд, ба ном Иттиҳоди муҳолифини тоҷик, ки миёни он ҳизби наҳзат буд, истило қард. Мо бояд маънои ин дастовардро эътироф ва дарқ намоем. Ҳамин тариқ Тоҷикистон пеши роҳи сироятёбииро, ки метавонист тамоми Осиёи Марказиро муқтало қарда, бо шарикони идеологӣ то баҳри Каспию Сиёҳ ва Левантеву Ироқ мепаиваст, гирифт. Ман нозуқписанд нестам. Таърих моро сабаки ҷиддӣ меомӯзад: вақте ки ягон ҷизе ғалат меравад метавонад аз назорат барояд.

Мо бояд Президент Эмомалӣ Раҳмон, кудрати кувваҳои амниятии ӯ ва рӯҳияи мардуми тоҷикро барои роҳ надодан ба табдилёбии ҷолиби хатарнок ба фочиаи идоранашаванда, ки талафоти зиёд диданд, табрик намоем.

Дар баробари ин, мо бояд эътироф намоем, ки гарчанде ду дахсола кабл дар ҷанги бузург ғалаба ба даст омада бошад, он ҳоло ҳам ба охир нарасидааст. Гурӯҳҳои наф дар пешоҳанг пайдо шуданд. Гирдбоди ин муноқишаи ҷаҳонӣ Афғонистон, ки мардуми он ҳамарӯза далерии қаҳрамонона дар воқеаи баъди ҳодисаҳои доимӣ нишон медиҳанд, ки ҷӣ гуна онҳо бо душмане, ки аз ҷониби роҳбаронашон дастгирӣ ва паноҳгоҳ меёбанд, дар муборизаҳои беамон мубориза мебаранд, бокӣ мемонад. Дунё бояд қасонеро ҷонибдорӣ намояд, ки бо ҳуни худ онро муҳофизат мекунанд.

Чанги дарозмуддатро бар зидди терроризм мебояд дар се чанба бурд. Чанбаи якум шиносӣ; дар майдони чанг, ман метавонам бо итминон илова намоям, ки ҳадамоти амният ва иктишофӣ ҳар як ҳукумати ҳукукбунёд дар ин самт ба ҳадди қобилияташон сафарбар шудаанд.

Чанбаи дуюм нозуктар аст. Ин майдони чанг дар шуур аст, ки дар он тухми ифротгаро шудан бо инкори зиёд аз чониби шахсони ба гумроҳӣ оваранда, ки худро ҳамчун рохбар мешуморанд, кошта мешавад. Мо бояд ба ин чонибдорони миссияҳои худкушӣ ва химоятгарони бесарусомонӣ бо далерии эътиқодамон ҷавоб диҳем. Канорагирӣ, гузашт ва ҳатто овози паст танҳо терроризмро бардурӯғ сафед мекунанд. Иҷозат фармояд бори дигар аз таҷрибаи мизбононамон, ки дар фикру рафтори худ равшании намунавӣ нишон доданд, мисол орам.

Тоҷикистон хизби нахзатро бидуни шарту шароити ҳамаҷун ташкилоти террористӣ манъ кард. Иҷозат диҳед, ин қарорро ба воқуниши диалектикӣ микӯсӣ намоям. Идеологияҳои ин хизб зери мафҳуми «нахзат» ҷӣ маъно доранд? Ҷун мусулмон ман ба таваҷҷуд Исломи бовар дорам, зеро ки таваҷҷуд аз Худованд омадааст. Ин нахзати қалбақӣ — қори одамони гумроҳ аст. Худованд Исломи қосиди сулҳ офаридааст. Ин одамони бадағмонанд, ки Исломи ба воқитаи асбоби қанг тақдир додаанд. Худованд Исломи ба эътиқоди плюрализм тақдир дод: Қуръони Қарим мефармояд: «Лақум диниқум вал

ядим» (Имони Шумо барои Шумо ва имони ман барои ман). Роҳбарони ғумроҳи нахзатӣ имонро ба зулми одамони дигар дину эътиқод табдил додаанд.

Чанбаи сеюм иқтисодӣ аст. Кӯшиши марказии ҷавонон дар асри 21 неӯахлоқии баробар мебошад. Агар баробарии иқтисодӣ набошад, бояд ҳадди ақал адолати иқтисодӣ бошад. Ин ҷавоби дақиқ ба радикализатсия аст; дар суҳанони сарвазир Нарендра Модӣ мухтасар ифода шудааст: «Саб ки саас, саб ка викаас» (Якҷо мемонем ва якҷо рушд мекунем) Ин фалсафа ба сиёсати хориҷии мо низ дахл дорад. Мо бо терроризм дар Афғонистон бо тамоми роҳҳо мубориза меканем, вале асоситарини онҳо ба рушди инсоният нигаронидашуда мебошад. Қумаки мо ба Афғонистон беш аз 3 миллиард долларро ташкил медиҳад ва ҳоло 116 лоиҳаи нав дар 31 музофотро дарбар мегирад.

Роҳҳои кӯтоҳ вучуд надоранд. Террористҳо ва сарпарастони онҳо бо роҳи фиреб одамони аз ҷиҳати иқтисодӣ заифро ба фабрикаҳои худкушии худ ҷалб мекунанд, ҷи гунае, ки ман дар эссеи ҳамчун «ҳаёлпарастии таназзул» тавсиф намудам.

Мо дар Ҳиндустон тавассути рӯҳияи фарҳанги муштаракамон ва пайравии пойдори баробарии эътиқод ва имкониятҳои баробари иқтисодӣ бо таҳдидҳои радикализатсия рӯбарӯ мешавем. Дар Ҳиндустон ҳар субҳ бо азон оғоз меёбад, баъдан зангӯлаи маъбади мандир, хониши Гурӯ Грант Соҳиб дар Гурдвара ва рӯзи якшанбе зангӯдаҳои маъбадҳо садо медиҳанд.

Дӯстон мо ба он хотир ин ҷо ҷамъ омадаем, ки ҳаёт ва тамаддунамонро муттаҳид ва муҳофизат намоем. Мо бояд на танҳо душманони алоҳида, балки ҳамаи системаҳои дастгирии онро ошкор созем. Мо бояд ба саволҳои ошкоро ҷавобҳои дуруст дошта бошем. Террор аз кучо маблағгузори қарда мешавад? Мо бояд маблағи гардши маводи муҳаддирро назорат кунем. Иқдомҳое, ки алҳол аз ҷониби Гурӯҳи максималногк оид ба амалиёти (FATF) амалӣ мешаванд, қобили қабуланд ва мо дар муборизаамон бар зидди маблағгузори терроризм устувор хоҳем буд. Мо бояд барои нест кардани терроризми фаросарҳадӣ ҳамкории намоем; дар ҳақиқат, террористон ба давлати миллии ва миллат бовар надоранд. Онҳо ба ғазое, ки бар эътимод асос ёфтааст, бовар доранд.

Имрӯз мо дар марзҳои инсондӯстӣ нишастаем. Ваҳширо паси дар истодаанд.

Ташаккур.